

звучковној аналогiji. Израз "карл" у древности је значио најпросто "краљ" (то посебно потврђују монете Карла Великог); и овде на монетама из XIII в. видимо натписе KAROLUS, а такође и CAROLUS [41, т. 5, стр. 296, књ. 42]. Зато је "краљ Анжујски" (тј. Карл Анжујски) најпросто "краљ Анжу", тј. CESAR ANJOU (в. француско писање Анжу). Скраћивањем добијамо CESAR-AN. Обрнутим (источним, јеврејским, арапским) читањем добијамо NARASEC (NRSC), што је практично исто што и Нарзес, Нарзец. Зато је код неких хроничара "Карл Анжујски" могао при обратном читању да се претвори у Нарзеса. Наравно, наведено објашњење је само претпоставка.

16) У ГТР-рату из VI в. Велизар (тј. прва фаза Велизара-Нарзеса) осваја Рим и "протерује царева". У XIII в. Карл осваја Рим. "Луда срећа је пратила његов безумно смели подухват..." [41, т. 5, стр. 287]. Не наишавши на отпор, Карл улази у Рим, при чему, као и у VI в., освајачи наступају и с мора и с копна [41, т. 5, стр. 286-287]. То "протеривање царева" из Рима у XIII в. остварено је прилично мирно, без великог крвопролића, као што описују Ливије и Прокопије. На пример, Велизар је мирно ушао у Рим након што је град напустила готска војска (в. горе). У Риму је Велизар ликованом народа дочекан као ослободилац од Гота. Исто тако је Рим у XIII в. дочекао Карла Анжујског.

Велизара-Нарзеса у VI в. описују као успешног војсковођу. То исто се каже и о Карлу. [41, т. 5, стр. 288]. У рату из VI в. Ливије истиче мотив "сиромаштва Велизара-Валерија". Тај исти мотив (који је, уосталом, сам по себи довољно необичан и јединствен) стално истичу хронике које описују Карла Анжујског. На пример, "Гроф Анжујски је дошао у Рим празних руку..." [41, т. 5, стр. 288]. У ГТР-верзији из VI в. тај се мотив "сиромаштва" појачава крејем рата. То исто видимо и у XIII в.: што се рат више појачава, све се чешће помиње "Карлово сиромаштво". На пример: "Манфред је... врло добро знао какве је новчане тешкоће трпео Карл у Риму... Ретко кад се у велики подухват ишло с тако малим средствима... Сиромаштење дуговима притиснутог Карла било је врло велико..." [41, т. 5, стр. 300]. Опис "сиромаштва Карла Анжујског" заузима у [41, т. 5] неколико страница (300-304).

17) У рату из VI в. и у тројанској верзији истакнут је мотив "свађе Велизара-Ахила" с "главним царем". То исто видимо и у XIII в. Овде избија мало необична свађа између папе и Карла "због куће" (као што је, уосталом, "због куће" Валерије, по Ливију, оптужен за "издају", в. горе). Ступивши у Рим, Карл Анжујски се, "кратко размисливши... сместио у Латерану..." [41, т. 5, стр. 289]. Папа је тиме био револтиран и избила је свађа. Иако је Карл ипак променио резиденцију, односи међу њима су остали затегнути [41, т. 5, стр. 303]. Обојица су сумњичили један другог да желе да приграбе сву власт, што се нарочито појачало крајем рата.

18) Нарзес је био именован за намесника Италије, а Карл Анжујски је добио права "привременог управљања на уговорено време" [41, т. 5, стр. 290]. У рату из VI в. и у ТРКВН-рату "прогнани цар" шаље у Рим писмо у коме прекоревa Римљане; том писму све ТРКВН-верзије придају велики значај. Посебно, Ливије и Прокопије излажу садржај писма. Буквално исто се дешава и у XIII в. Друга глава десете књиге петог тома у [41] чак почиње посебним одељком: "Манфредово